

Hjeltarnes Samtal

med den

Tappre och Omistlige,

men på sin resa ifrån Constantinopel, i nejden af
Breslau den 19 Juni 1739 förrådeligen mördade
Svenske Majoren wid Uplands Regemente till fot,

Den Wälborne Herren, Herr

MALCOM SINCLAIR,

uppå de ljuswa Elysseiska Fälten
i de Dödas rike,

Berättadt af Herden

CELADON,

Som af en gammal obekant Gubbe blifwit
osörmodeligen dit och dädan förd
samma år.

Hudikswall,

W. A. Huldbergs Boktryckeri,
1850.

Met. En Geladon gaf fröjderop etc.

1.

Sist når på ljuslig blomsterplan
Jag mina Lam utförde,
Då satte mig som jag war wan,
Der jag bäst Lärkan hörde;
Så kom till mig en gammal man,
Beprodd med silfwerhåren,
Han såg mig ganska gunstigt an
Då helsade god måron.

2.

Hör, sade han, kom Geladon,
Följ med mig litet stycke,
Sågg från dig dina lappriddon,
Du skall så höra mycke.
Jag seg straxt upp, lad' Glditen bort,
Tog Gubben uti handen,
Då kommo wi straxt innan kort
Till obelanta landen.

3.

Ett sadligt berg midt för oss war,
Det jag rätt häpna före,
Men Gubben sade: Åh, war larll
Vi så ej blöna böre;
Såg, wet du ej, att wcllighet
Har aldrig wunnit ära,

Men deremot manhaftighet
Sees alltid fransar våra.

4.

Påraf så blef jag fuller styrkt,
Men åter'gen försträcker,
När Gubbens hand med rostig dyrt
Uti bergets port blef sträcker:
Jag ville rymt tillbaka, men
Han fattad' mig i armen,
Och sade: Har du då, min vän,
Ej hjerta uti barmen?

5.

Jag måtte ropa eller be,
Det half dock intetdera,
Jag stulle in, vi fingo se
I berget Gubbar flera,
Dem jag dock alle trodde wäl,
Emedan som de wiste,
Utt de en Swenskt upprigtig själ
I skumpne lemmar byste.

6.

Vi gingo besse snart förbi,
I våra stumma salar,
Men fingo derpå genast se
Lådt liljekladda dalar,
Och lunder af Cypriske-trä,
Samt Geder-prydda högder,
Vi togos mot af en allé,
Som war af lindar böjder.

7.

En äkta Sol med silfwersten
Och perlestrålar höga,
I klara wäsen derpå se'n
Begynte till att löga:
Hon klådde präktigt Guld-Moir
Uppå Agathe-bergen,
Och gjorde himlen klar och stjär
I höga Saphirs-färgen.

8.

Beredde Foglewärmen nu
Med gälljud silfwertunga,
För denna gyllne Purpur-Bru'
Begynte till att sjunga:
Chryskalle-lållan, som utför
Demante-klippan fullra,
Hon med sin klara uppgångsbör
Med perleböljor bullra.

9.

Inunder hwart ett fluggrift trä
Gråbårige sig böljde,
Dem nöjet satt uppå sin knä
Och med sin mantel böljde,
Och gaf dem Nektar utur gull,
Och dem i kärlek byste;
Med ett ord sagdt: den ort war full
Af allt hwad ädelt lyfte.

10.

Ud, sad' jag, tåcke Gubbe, hwad
Hwad sällhet du mig ämnat,
Jag är så hjertans nöjd och glad,
Utt jag min' Får har lemnat:

Säg, får jag icke här med dig
Bakom en buske lefwa?
Och uti Himmelskt nöje mig
Inswepa och inweswa.

11.

Men han mig swarad': Låra, håll!
Den här skall bo och bygga,
Han måste först på werldsens bål
Slå odygden till rygg;
Ty utaf alla du här ser
Är ingen, som ej slämpat,
Den ene mindre, andre mer,
Och henne förolämpat.

12.

Härvid jag pustad' ångsligt till,
Men fick ej tid att tala:
Ty sinnet föll mig i en grill
Och allt för ljuflig dwala;
Emot oss kom en täcker park,
Ett Floras måsterskydd,
Der Gudarne af frusen mark
Had' gjort ett sommarsmydd.

13.

Der stodo Lagrar i Gewår
Och Ryldrade för Solen,
Derunder wårte röda bår,
Som pryddes gröna jolen;
Der stod en wattenkonst och gret,
Så klara wattenet flödde:
Så war, sad' Gubben, hennes sed
Se'n Carl den Tolfte dödde.

14.

Och är det såfångt bjuda till
Beskrifwa denna prydnad,
Med tyfhet jag här helbre will
Bewisa himlen lydnad.
Doch kan jag ej förtiga hwad
Dj sen för nåde hånade,
Då jag min' ögon, nöjd och glad,
Åt höga Slottet wände.

15.

För'nämnde Slottets Kopparport
En hop stålkläddes Swenner,
Redkommo ifrån Baldurs ort
Felt trogna Martis wänner,
Med dragna pampar stodo wakt,
Att ingen skulle klifwa
På Slottets klädda sammetsprakt
Ell' blanka silfwerklifwa.

16.

Men tänk, så bistra som de här
Med bleka ansigt' stodo,
Och hotades med blankt gewår,
Så tog' de dock till godo,
Att gamle Gubben ledde mig
I deras förmat dyra.
Der ett ungt Lejon road' sig
Ett korsadt klot att styra.

17.

Jag håpna nu, långt mer än förr,
Men sträcktes ändå mera,

När Gubben låtte på en dörr
 Af klara silfret klara:
 Inför densamma var en sal,
 En sal för alla salar,
 Derinne lusten var helt sval
 Och ljuset som i dalar.

18.

Kring' om ett präktigt silfverbord
 Tolf Svenske Carlar suto,
 Som talte intet många ord,
 Men Kunga-miner gjuto.
 De åtta sågo gamle ut,
 De fyra intet spåde,
 De förre, som de dock förut
 Från världen gjort astråde.

19.

Den Nionde i denna rad
 Tyckt's ha ett hastigt finne;
 Den Tionde såg djerst och glad
 Med mod i bröstet inne;
 Den Elfte var en tåker Carl,
 Han satt och räknar pengar,
 Han delte ut, liksom en far,
 Till sina barn och drängar.

20.

Den Tolfte var en zirlig, lång
 Och väl uppväxter Hjelte,
 Den man kund' se ej enda gång
 Sitt karlahjersta fällte.
 Hans ögon woro oförsträckt,
 Eilsom på unga Drenar,

Hans styfwa näfwar Inbittes fäkt,
 Som ramar uppå Björnar.

21.

Hans korta hår! som fjämdes opp,
 Affbildade en krona,
 Som var åt en så duktig tropp
 En zirlig huswudbonad';
 Hans armar, ben, wor' full' af merg,
 Hans skuldror utaf styrka,
 Hans länder woro liksom berg
 Och marmor i wår kyrka.

22.

Han satt uti en Svensker rod
 Af blått påhabelt kläde,
 Han hade elghudskyller od,
 Som aldrig låg i tråde,
 Och handskar utaf samma slag,
 Som långt på armen räckte,
 Tror knappt manchetten satt i lag,
 Den styfwa tragen täckte.

23.

Ett tjockt gebång, tre finger bredt,
 Var spändt på blåa roden,
 En gruslig pamp, den mången sett
 Redsabla hela flocken,
 Satt dragen till en tredjedel
 I detta gula bälte,
 Och wille utge den sin del,
 Som trotsat hennes hjelte.

24.

På stund så steg han upp och gick
Med sina stöflar stora,
Som sutto uti krigsmans sticl
Och föga blanka wore.
Han hade sporrar uppå dem,
Så stora att de passade
Ut sådan sot och karlalek,
Med sina kringlar hvar på.

25.

Sin ganska stora, höga hatt,
Den gyllne snodden prydd,
Han på sin krönte hjässa satt,
Sen skanna han och lydde,
Hur kämpawakten skyltrade,
Så att gewären slamra;
Man kunde se han undrade,
Ho kom till dödsens kamrar.

26.

Straxt lättes blanka dörren opp,
En Swensker Jarl framträdde,
Med skuten, färgad hjeltekropp,
Dock miner intet rådde:
Hans ansigt' var med blod bestöljdt,
Redsabladt, trampadt, slagit,
Och brösket, som hans hjerta döjt,
Had' grofwa stott intagit.

27.

Hans bjerna satt i håret flent,
Jag tyser det att nämna,

Men gläds att det ej är för sent
För himlen sådant hämna:
Han hade spänd Pistol i hand,
Lifsom han wille stjula,
Men dödsens hårdt åtsnörda band
Befallte'n förr att sluta.

28.

M. S. Han helsade på Swenskt maner,
Då Rungen nådigt swara,
S. M. Och sad': Wi kenne intet er,
Hvem skulle ni wäl wara?
M. S. Jag är, sad' han, en Swenskt Major
Mitt namn är Malcom Sinclair,
Min själ nu nylig af mig for
Från hjertats wrår och winklar.

29.

S. M. Hur' sade Rungen, blef du dödt,
Du tappre Krigsbuss store?
Du äst i blod så färgad rödt,
Lifsom du slagad wore.
M. S. Jo, sade han, Hans Majestät,
En oförskämd Bellona
Har så betalt de trogna fjät
Jag gått för Sveriges Krona.

30.

S. M. Ja så, sad' Rungen, men hör på,
Hwar war du när du döddes?
M. S. Tre mil från Breslau, när en å
Ur mina ådror flödde.

H. M. Hvem mördar dig? M. S. Ser Ry-
ste män,

Som stulo af mig lifvet;
Had' jag fått tid, jag dem igen
Skull' snälla pilar gifwit.

31.

H. M. Ja så, då slås vårt Sverige än
Med Ryken uti iswer.

M. S. Nej, Hans Maj:t, han är vår vän,
Så sagdt åtminston' blifwer.

H. M. Nej såg, men hvad för slag had' du
I Breslau att göra,
Såg, du wi tro att Kejsarn nu
Will sig på oss försöra?

32.

M. S. Nej men, det höres intet af,
Mitt äfventyr war detta:

Jag for till Sultan i fullt tras,
Min Konungs wärf förrätta.

H. M. Ad Sultan, håll, håll Sinclair, håll,
God wänner, Carlar alla!

Här är en Swenskt från werldsens håll,
Som, mördad, nödgats falla.

33.

Se hwat han står, och blodet ned
I strida strömmar rinner,

Der kan man se en hjeltesed,
Som ej i döden swinner;

Tänk på, han kommer från Turkli't
Och låt oss då så höra,

Hur'ledes Mars sin dragna plit
Nu brukar till att föra.

34.

Straxt reste de sig alla Tolf,
Wär Sinclair att bestråla,
Som deras blanka silfvergolf
Med röda fasten måla.
Den Elfte sad': Stig Hjelte hit
Till bordet me'n du talar:
Lägg bort pistolen och din plit,
Han dig ej mer hugswalar.

35.

Ly Hef han fram uti sin blod,
Att den kring benen stänkte,
Ett karlawäsend', hjeltemod
I röda löttet blänkte.
Den Tolfte sad': Berätta snart,
Hvad sker i våra Länder,
Ditt ärende och öfwerfart
Samt hvad deruppe händer.

36.

M. S: Jo, börjad' han, vårt Svea är
En Dam, som stilla sitter,
Och sina gröna lagrar står,
Förnöjd af foglegwitter;
Hon dricker fridsens söta win
Ur Friedrichs gyllne koppar,
Och skådar med en hurtig min
På sina blåa troppar.

37.

Och skall knappt någon hafwa sett
 En så förnustig flicka,
 Som fast hon framdel's sig beredt
 På gröna fjorteln sticka,
 Har hon dock laddat flinkt gewär,
 Och lagt utmed sin sida,
 Så att om nå'n skall' gå för när',
 Will hon i fallet bida.

38.

Hon klår sig som en karl med hatt
 Och lider ingen möða,
 Dess purpurnun får ingen fatt,
 Fast mindre lof att lyfå,
 Mer än som hennes äkta Man,
 Kung Friedrich store, dyre,
 I hwilkens trogna, starka hand
 Hon anförtrött sitt styre.

39.

Och som hon wänlig min will se
 Af alla uppå jorden,
 Så tåktes hon och nådigt ge
 Att mig de höga orden:
 Red, Sinclair, red dig till och far
 Till Sultans warma länder,
 Du wet jag med dem skaffa har
 Se'n Carol war i Bender.

40.

Ty för jag stod i största hast,
 Kom lydligt och tillbaka,

Men åter bort på lyckans last
 Min Konungs wärf bewaka.
 Kom lydligt dit, förrättadt wäl
 Hwad mig war bubet göra,
 Fast omåns arga, falska själ
 Will smådetal fringsföra.

41.

Nu slogs Sultan och slås ännu
 Med Ryfka Rejsarinnan,
 De ge hwarannan tu för sju,
 Dock tyckes Sultan winna.
 Och efter jag till honom for,
 Straxt gifå,
 Att jag på Sveriges wägnar swor
 Med honom punkter wiå,

42.

Man tillad' äfwen också sen,
 Att ilskan dermed wiste,
 Att mången Ryf båd' arm och ben
 För min skull plötsligt miste,
 Och att jag kund' ej för min död
 Det wänna folket lida,
 Samt att min klinga ofta flög
 Blallad ur min flida.

43.

Nu war jag refter berisfrån,
 Till Breslau ändtlig kommen,
 Hwarest när såsom min person
 Af Amtet blef förnummen,

Mig önskas en lydlig fart
Till Svenska Kungens Länder,
Det jag och upptog för en art
Af Sveriges trogna wänner.

44.

Men när jag se'n mid på tre mil
På wagn från Staden hunnit,
För en af sex liksom en pil
Förut, den se'n mig wunnit.
Han kom tillbaka, lade an,
Och frågad' hwad jag förde
För lustigt nytt till Sverges Land,
Som Rycka Kronan rörde?

45.

Jag wiste af'en temligt kort,
Men språ hans Dragoner,
De ryckte mig af wagnen bort,
Ursinnige Pultroner,
Och refwo till sig allt hwad som
På papper war uppskrifwit,
Det jag helt troget handlat om,
Hwad Sverige nyttigt blifwit.

46.

Se'n sporde han mig åter till,
Hwad mera nytt jag hade,
Jag teg derpå förbittrad still,
Då annan en straxt lade
Mig genom huswud med ett lod,
Så att jag nödgas falla;
Min själ for bort, mitt hjerteblod
Och krafter blefwo alla.

47.

Se'n högg de mig lem från lem,
Fast hjertat i mig pilla;
Man orsak har berömma dem,
Som, utan till att flicka,
Förmådde skjuta mig ihjäl
Med elofwa pistoler,
Den tolfte ligger ännu här
För Swenske Tolf Caroler.

48.

Och såled's har oförlig jag
För owan mistänkt blifwit,
Jag har för samma sett min dag
Och måst qvittera lifwet.
Min själ war ännu aldrig arg
På Rycka Kejsarinnan,
Dock Ryckat mig som björn och warg
Handterat härutinnan.

49.

Och uppa ett förrådigt sätt
Man mitt porträtt utsände,
Så att det skulle falla lätt
Mig på hwat jag anlände.
Nu ha de då sin önskan nått,
Dock kan det mig hugswala,
Jag wet min Konung detta stott
Är oförligt bellaga.

50.

O. M. Men, Sinclair, hörl den Rike Carl
Till honom derpå sade:

Säg, fick du ej som tapper Karl
Dig värja för slit skade?
M. S. Nej, sade han, de röfvar bort
Som tjuftwar wapen mina,
Då gjorde se'n processen kort
Då glömde mig ej pina.

51.

H. M. Nu sab' Kung Carl: Vi säga kan,
Det hjertligt och förtroter,
Att en så hurtig Karl och man
Så hårda isar bröter;
Då straffe Himlen äfwen den,
Som af ditt blod sig fögnat,
Ell' sandt de mördare och män,
Ell' dem förswarat, pågnat.

52.

Men apropos, håll, Sinclair, hörl
Hur är det med Preuss'iska freden?
Männ tro i folket hjertat dörr,
Tills tiden är förleden.
M. S. Nej, nej, Hans Maj:t, tro fört,
Sultan har hårda nåfwar,
Då selas söga . . . sitt
Då ojemnt byte jäfwar.

53.

H. M. Ja, men det war lust börd på
De gamle tappre Göther
Ännu en gång med mod pågå
Då dela Carlo-rödar.
Man wände deras krigslust, lär
Kring: wulden ännu kulta,

Då ingen är, som icke swär
Sig kunna tio kulta.

54.

M. S. Hans Majestät, tro säkert, att,
Om de allenast fingo
Se Hans Majestäts durchskjutne hatt,
Det skulle dem så twinga,
Att hela hjertat upp och ned
I bröstet skulle pika,
Då deras swärd på Karlafed
Begräa blod att dricka.

55.

H. M. Kung Stanislaus, läre säg,
Hur är det med hans lycka,
Säg, wandrar'n än så ojemn wäg
På lyckans falska kryckor;
Säg, vill ej någon wifans
Mer uppå honom tänka,
Ell' har hans sol gjort allians
Med mörkret, intet blänka.

56.

M. S. Hans Majestät, han lefwer nöjd
På lyckans låga säte,
Då tror man han är söga böjd
Mer om sin Krona tråta!
Dock törs jag intet gerna se
I ödets dolba lagar:
Han får henn' än en gång kasta,
Om Himlen så behagar.

57.

Rätt som man nu så taltes wid,
Så hördes litet bullra,
Och utför fönstren sågs derne
Helt många wagnar fulla.
Man sporde genast ho det war,
Då blanka walten swara:
En ganska stor Ministerkar'
Ar kommen här att wara.

58.

En kom straxt in, fick audiens,
Hans sak de snart afgjorde,
Se'n slog han upp sin reberens
För hela Kungaborde,
Gick derpå ut; en ann' kom in
Och för sitt hof agera,
Så fermt, att man det stolta min
Och slughet admirera.

59.

Ja, hwart ett hof af Sapphets land
Här hade en Minister,
Som med helt mjuka kärleksband
Skull' binda alla twister.
Och hwar och en kom till förhör
Så snart det honom borde,
Men ingen in för detas dörr
Stallad tråda torde.

60.

Här war nu Kejsarlig och Frank
Samt Engelsk, Preuss och Rysser,

Här war Italiensk och Spanst,
Holländsk samt Dansk och Rysser.
Ja, jag kan sannerligen ej
Wig alla nu erindra,
Men alla syntes utaf mej
I guld och silfwer glindra.

61.

Jag stod hos Gubben så långt bort,
Att jag ej kunde höra,
Hwad desse Herrar talte kort,
Ell' det till finnes föra:
Dock smög jag uti stuggan fram,
Så snart en tala börjde,
Som sad' sitt Hof fått hjerte-kräm
Af allt det Sinclair förjde.

62.

Och talten liksom man förut
Skall trott det Hofwet wille,
Att Sinclair på sitt lif fick slut
Och nödgades bli stilla.
Han ropade mycket om bonnör,
Om ädelt, frisktligt sinne,
Och att det Hof allt ärbart gör
För werldens friska minne.

63.

Han declarera, den insam,
Och Hofwets rang omärdig,
Som intet hade blygd och skam,
Att slå en så rättfärdig;

Då när han ändtligt talat ut,
Så stodt han uppå foten,
Då mente med sin söta trut
Nu lagat bot för foten.

64.

Man tag hans talan gunstigt opp
Med helt förstådda miner,
Man log åt tankans fria lopp
Då tungans styfwa liner.
Sist tacka mannen kärligt för
De målade busförer,
Som man så ymnigt dem nu gör
Af alla slags kuldrer.

65.

Just nu steg Carl den Tolfte bort,
Tog Sinclair uti handen,
De gingo ut och innan kort
Sågs de på gröna landen.
De gingo tankfullt upp och ned
I wackra gångar gröna,
Att de om wigtigt taltes wid,
Man kunde se och röna.

66.

Man kan ej weta hwad det war,
Hwarom de resonera,
Men skundom sågs den store Carl
Sig litet alterera.
Omfrider kommo de igen,
Då Carl den Elfte fråga:

Hur' står det till, min Son och Wän:
Ditt hjerta står i låga.

67.

Åh bagatell, sad' han, min Far,
Jag utaf åtrå brinner,
Att se om Mars derupp' är Karl
Då om han transar winner.
Jag will mig laga till gå upp,
Bli borta några dagar,
Då föra an min Hjeltetrupp,
Så Fru Bellona dragar.

68.

Kom, Sinclair, sad' han, kom, sålj med,
Wi sku för to skul pröfwa,
Att bryta stål som ruttet trä
Då styfwa laxar söfwa.
Wår Sinclair genast färdig war,
Höll tropp med lika frågor,
Han tog en år som modig Karl
Då döljde sina plågor.

69.

Glinkt wäsend, sad' Kung Carl, skall bli,
Fristt Buskar uti Norden,
Wåd' Sol och Måne skall så si
Förändring uppå jorden:
Kom, Sinclair, låt oss här gå opp
Då genast slå till Gorum,
Då rida kring i fullt galopp
På Martis flinka forum.

70.

Den Elfte tog den Tolfte fatt
Rätt som han skall marschera,
Och sad': Min Son, vi ha god natt
Från världen tag't nu mera.
Om du nu skulle komma här,
Wor' ingen som dig kände
I hela wida Sweriges Län,
Ej tankan på dig sände.

71

För öfrigt drar vår Måg, din Bror
Och Swäger Friedrich Store,
För allting omsorg, så jag tror,
Om du der sjelfwer more,
Så skall det wara alldel's ett:
Du kanner oss Ulrica,
Din Syster, derför kom och sitt,
Ej efter oro fila.

72.

Jag menar du må wara mått
Af slita fura druswor,
Som hade knappt på Thronen trätt,
Förr'n omännen dig trugat,
Att må med sig på fältet ut,
Och fast han grusligt tappa,
Så had' han dock så när en klut
Borttrifwit af din lappa.

37.

Se'n fäll du ej ditt Sverige se,
Förr'n forrt förrän du dödde,

Då du tolf är och twänne tre
Dig på din klinga sködde.
Nu är du kommen uti ro,
Bli då för Guds skull stilla,
Låt dem, som nu på jorden bo,
På slita sater grilla.

74.

Wid dessa ljuswa fadersord,
Straxt Sonens ögon runno,
De stego åter till sitt bord
Och armat kärligt bunno.
Ja, sade han, min ljuswa Far,
Jag wet väl jag är dödder,
Men för den kärlek, som jag bar
Till Sverige, jag dock blöder.

75.

Jag wet hwad hjerta, kraft och mod
Jag i Soldaten satte,
När jag midt för hans ögon stod
Och sjelf i fästet satte.
Och der jag red för Rytteri't,
Der wärte mod i bröstet,
Der drog en Carls-arm sin plit
Och blod på marken öste.

76.

Hjelp Gud, jag kan ej utan gråt
Och tårar mig påminna,
Då jag och Renstiöld följdes åt
Wid Narva kranse winna.

Det blåst's allarm, vi gingo på,
Så Solen busvud't skata,
Och Cronstedt stöt, så bergen blå
Begynte till att knata.

77.

An Duna slag, än Elshov då,
An Gracau, Lemborg, flera,
Men tappre Svenske Buskar blå
Månd' der subrönt regera;
Augustus måste ju af Ehren,
När som han såg min Klinga,
Och nu
Det kan mitt hjerta twinga.

78.

Fast många tyckte, att min Sol
Sig berg'de wid Pultava,
Och seg inunder Nordens pol
Att låta sig begrava;
Så tro mig frit: had' Fredrikshall
Mitt lif så brådt ej ändat,
Had mina grofwa styckens knall
Wäl nya Solar tändat.

79.

Men nu är såfångt tala om
De förra friska tider,
Vi weta dock ej hurusom
Man nu på jorden strider.
Dock önskar jag mitt Sverige godt,
Sag, som dess Konung varit,

Och stätt för samma många stött,
När jag i fält har varit.

80.

Så må då wäl, I Buskar blå,
I Rejon uti Norden,
Låt se Ni alltid på Er stå
Och ågen Norra Jorden.
Sag tackar Er för hwar en dag
Sag Eder kommenderat,
För Ni gif på i mina slag
Och woko ingendera.

81.

Gad, Sinclair, i ditt rum och sitt,
Sått wårjan i din skida,
Och har dock Himlen mycket gett,
Hwarmed wi tiden lida.
Wi äga ju en Gudi fröjd
I våra Himlasalar,
Wårt Läger är af nöje böjdt
I tåka Liljedalar.

82.

Uf denne Hjelten iswern rann,
Hans grymma ärr ej sågos,
Han sig förnyad genast fann,
Hans kropp ej mera plågas.
Fast han i werlden hurtig war
Och kunde tycken winna,
Wardt han dock nu en annan Karl,
Som wi en gång sku finna.

83.

Straxt feg wår Sinclair i ett rum,
Som klart af perlor lyfte,
Der mötte'n Hjeltar samna'n om
Och honom kärligt lyfte.
Derinne sågs i blåa klår,
På fillesklådde Throner,
Högborne, ädle, som gewår
Ha burit för Tre Kronor.

84.

En Gudalust fringswåfwade
Och allas hjertan nöjde,
Jag skåd'de det jag båfwade,
Och mig till marken böjde
Jag knäppte mina händer hop
Och mördsamt gratulera,
Med underdånig suck och rop,
Dem som så wål regerat.

85.

Se'n tog mig Gubben wid sin hand
Och förde mig tillbaka,
Jag gret att mina lefnadsband
Förhindrad' mig att smaka
Ett sådant nöje, som här war,
För dem, som wål ha lefwat,
Och efter årand Krona, tar,
Med fulla krafter stråfwat.

86.

Derpå fick jag straxt se min bjord
Och lamungarne snälle,

Som äto wid sitt blomsterbord
På samma rum och ställe.
Se nu, sad' Gubben, lemnar jag
Dig der jag dig fränledde,
Och glöm nu aldrig denna dag,
Ell' hwad på honom sedde.

87.

Och härpå tog han mig i famn
Och tacka för godt följande,
Jag bad'en säga mig sitt namn,
Men han mig det fördojlde.
Se'n gick han bort från mig igen,
Jag stanna qwat och qwillra,
Tills denne min utlesde wån
Utur mitt sinne tillra.

88.

Se'n satte jag mig ned och gret,
Och ömkade den stade,
Att Sinclair så i hastighet
Sin ögon sammanlade.
Det war likwål en hurtig Karl,
En Krigsbuss och en Hjelte,
Som der reson fått blifwa qwar,
Med Ruthler wål spånt bälte.

89.

Adl tänk hwat redlig Swenskt uppå
Den Herrens Swenska Hjerta,
Mång' Hjertes hjerta blifwa må
Mot hans en liten ärtas;

Betänk uppå hur som han föll
 Och hwem den gerning gjorde,
 Samt hur han tyft i döden höll,
 Swad sågas juft ej borde.

90.

Derför I Hjeltar, som ha mod
 Och hjerta uti bröstet,
 Och Malcom Sinclair . . . blod,
 Som Ruthven mordiskt döde.
 Gör öfrigt är jag städse Er
 Tillgifwen alla tider,
 Och slutar nu, helst som jag ser
 Wår Sol i Rogen strider.

NB. Gör Breblau, som står på Titelbladet,
 kan läsas: Christlanstade i Schlesien.